

MATEI CORVIN SI BOIERUL MOSIER

Într-o zi, regele Matei Corvin, care după bunul său obicei călătorea prin toată țara pentru a vedea cum trăiesc supușii săi, deopotrivă boieri sau țăranii, ajunse la marginea unei moșii întinse, în mijlocul căreia se înalța un conac boieresc foarte frumos. Află de la slujitorul său, cu care călătorea împreună, că moșia este a unuia dintre cei mai bogați boieri din locurile acelea.

Regele Matei Corvin se hotărî să facă o vizită boierului, pentru a-l vedea îndeaproape ce hram poartă, iar acesta îl primi cu toată cinstea, căci tocmai se afla la masă cu alți boieri din împrejurimi. Banchetul era în toi, iar boierii de la masă închină în cinstea regelui, care le făcea astfel onoarea de a le fi oaspete. Atmosfera era una de veselie generală, căci servitorii nu mai pridideau să aducă pe masă fel de fel de bucate, care mai de care mai gustoase, iar muzicanții te îmbiau la voie bună cu cântecele lor vesele. Însă regele părea că nu participă cu totul la o asemenea petrecere, căci i se părea lui că în spatele acestor aparențe se află un cusur, despre care boierii nu ar vrea să pomenească.

Și într-adevăr, uitându-se mai bine în jur, regele observă cum pe câmpul de lângă conacul boieresc, țăranii muncesc din greu pământul pe vremea aceea de arșiță

Ei nu se opreau din muncă nici măcar pentru a mânca, în timp ce oamenii de strajă ai boierului îi supravegheau îndeaproape, iar pe deasupra beau și se ospătau lângă ei, parcă pentru a le face mai mult în necaz.

Regelui îi veni o idee și îi întrebă pe toți boierii adunați acolo cum sunt oare pregătite bucatele acelea atât de gustoase, pe care servitorii le tot aduc la masă.

Boierii nu prea știau ce să răspundă, iar gazda îi spuse regelui că ar vrea și el să știe acest lucru, căci tare gustoase i se mai păreau bucatele, dar trebuie să fie un secret la mijloc, căci până acum nu a aflat. Matei Corvin le spuse tuturor că el este în stare să le dezvăluie secretul bucatelor, dacă boierii vor binevoi să-l însoțească.

Boierii nu prea avură de ales, căci voința regelui era o poruncă pentru ei, și-l însoțiră pe Matei Corvin tocmai pe câmpul unde munceau din greu țăranii.

Țăranii îi salutară pe rege și pe boieri, iar Matei Corvin îi rugă să le împrumute și lor pentru scurtă vreme uneltele cu care munceau pământul, și să-i privească apoi pe ei cum aveau să trudească din greu la munca câmpului.

Apoi boierilor li se porunci să înceapă să sape pământul, întocmai cum făceau adineaori țăranii cu pricina. Boierii se cam codiră, căci nu erau deloc obișnuiți cu munca câmpului, dar până la urmă reușiră cu greu să sape câteva brazde.

Regele, care era un om falnic și în putere, fu însă foarte vrednic la munca câmpului și le arată boierilor cum trebuia procedat la săpatul brazdelor.

Țăranii priveau în continuare, în timp ce unii boieri mai sprinteni reușeau să muncească din greu la săpatul brazdelor, iar alții obosiseră în așa hal că nu se mai puteau ține pe picioare.

La căderea serii, regele Matei Corvin le spuse boierilor că acesta este secretul bucatelor cele gustoase – munca din greu a țăranilor la săpatul brazdelor câmpului și apoi culesul recoltelor. Și mai adăugă ironic că, dacă aceștia nu sunt supravegheați îndeaproape de oamenii boierului, munca lor nu are niciun efect. Boierii înțeleseră pilda regelui, care era un cunoscut apărător al cauzei țăranilor, și îi cerură iertare lui Matei Corvin pentru că se purtaseră atât de neomenos cu aceștia, silindu-i să muncească pământurile fără a cunoaște odihna și fără a-și alina foamea și setea pe parcursul întregii zile.